

дрехи. Тѣ весело се разговаряха и носѣха въ черква своитѣ кроежи за предстоящитѣ празнични веселби.

Наскоро върволицитѣ се изгубиха въ дълбочината на пѣтя. Въ въздуха заглѣхна последниятъ ударъ на камбанната блага вестъ. Всичко пакъ тържествено замлъкна.

Почувствува се дълбока тайна. Сякашъ следъ настаналото мълчание се готвѣше чудо, което щѣше да вдѣхне животъ и възраждане.

И, наистина, още изтокъ не бѣше зааленѣлъ, когато желаното чудо стана.

Възкрѣсна охулениятъ и разпнатиятъ Богъ!

Възкрѣсна Богъ, къмъ когото отъ край време огорченитѣ и страдащи сърдца викатъ: „По-скоро, Господи!“

Възкрѣсна Богъ, и вселената се изпълни съ Него.

Широкото поле излѣзе насреща му. Следъ него потегли могщата гора, която сѣщо почувствува приближаването на Възкрѣсналия. Дебелитѣ елхи дигнаха къмъ небето мѣхнати рѣце. Заскърцаха върховетѣ на стогодишнитѣ борове. Зашумѣха долини и рѣки. Наизскачаха изъ дупки и скривалища звѣроветѣ. Изхвъркнаха птицитѣ изъ гнѣздата. Всички почувствуваха, че изъ дълбочинитѣ иде нѣщо свѣтло, силно, източникъ на свѣтлина и топлина. И всички викаха: „Господи, Ти ли си?“

Господъ благослови земята и водата, звѣроветѣ и птицитѣ и имъ каза:

— Миръ вамъ! Азъ ви донесохъ пролѣтъ, топлина и свѣтлина. Азъ ще нахраня и напоя всички и ще напълня природата съ радостъ.

Като благослови природата, Възкрѣсналиятъ се обърна къмъ хората.

Първи излѣзоха насреща му плачущитѣ, прегърбенитѣ подъ тежкото иго на труда и съсипанитѣ отъ нѣмотията.

И когато Той имъ каза: „Миръ вамъ!“ тѣ изпълниха въздуха съ ридания, паднаха на очитѣ си и мълчаливо се молѣха за избавяне.

И сърдцето на Възкрѣсналия отново се замѣгли отъ голѣма и страшна скръбъ.

Цѣлиятъ тоя народъ, който падна предъ Него, страдаше заради Него. Пръвъ Той даде ухо на неговото слово и завинаги го запечата въ сърдцето си.

Тѣхъ всички Той бѣ видѣлъ отъ височинитѣ на Голгота, какъ се мѣтаха въ веригитѣ на робството. Тѣхъ